

Sütő Gábor *

Nyomul a politikai kulturálatlanság

Voltaképpen nem a hazai és a nemzetközi szintén vesziesen terjedő politikai kulturálatlanság, hanem az egyre hiányzóbb politikai kultúra érdemelné meg, hogy szóljunk róla, méltassuk, bíráljuk. Jelenünk politikájára azonban a kulturálatlanság telepszik rá. Ijesztő ütemben tarol, s válik oly átfogóvá és kihívóvá, hogy a gyakran gúnyosan használt politikai jelző is érdemtelenül díszíti. Kényszerűen vele kell hát foglalkoznunk.

A helytálló értékelés kialakításának igényével mindenekelőtt azt alapíthatjuk meg, hogy a politikai kulturálatlanság nem önálló jelenség. Maga a világ válik egyre kulturálatlanabbá, s ennek következtében a politika, bár maga is hozzáteszi a nyomós obolusát. Elemi kérdésként merül fel, kik e kártékony fejlemény gerjesztői? E veszedelmes kortűnet a külföldi agresszióknak beállított gyalázatos 2001. szeptember 11-i amerikai-izraeli önprovokáció következményeként erősödött fel, amelynek eleve ürügy teremtése volt a célja más országok lerohanására a terrorizmus elleni harc hamis jelszava alatt, s annak elfogadtatására, amit George W. Bush elnök, a világ által kiszenvedett nemzetközi jogot semmibe véve, így hirdetett meg: *„Az Egyesült Államok érdeke minden nemzetközi megállapodást és egyezményt felülmúl”*. Erre rímel Netanjahu izraeli miniszterelnök politikájának fő eszköze a féktelen erőszak. Az USA és Izrael, a hazugság e két birodalma, a saját „erkölcsi felsőbbrendűségét”, „kivételetzettségét” prédikálja, s ennek elfogadtatására a mások által elszenvendő legnagyobb véraldozatot sem tartja soknak.

A reklámozott, majd gyorsan feledésbe merült szociális piacgazdasággal szemben e törekvések globalizációja nyomán vált uralkodóvá az ellenséges légkört előidéző, kizsákmányolásra, megtévesztésre, létbizonytalanságra kényszerítő vadkapitalizmus. Szervezett iparaggá változtatták a hazugságterjesztést, manipulációt, bebeszélést, az emberi kapcsolatok lezüllesztését. Anyagiasságot, pótcselekvést, az elidegenedés és az álvalóság ellenkultúráját erőltetik az emberekre, ki akarják irtani belőlük a magasabb rangú szellemiséget.

E fondorlatos szándékok uralkodnak és rányomják bélyegüket a világpolitikára, benne szűkebb környezetünk, az EU egyre kulturálatlanabbá váló politikájára is. Európában a II. világháborúig a politikát és a diplomáciát intelligens emberek és magas szinten művelték. A francia volt a fő nyelve. 1945 után az angol lépett elő, s ezzel egyidejűleg minden más is megváltozott. Nemcsak az ünnepélyes szakmai külsőségek tűntek el, hanem leépülés, hétköznaposodás állt be a lényegi kérdésekben is. Az amerikai-izraeli befolyás alá került országok többségében és főleg 2001 után, a hatalomra került politikai elit modortalan, önkényes, tekintélyelvű, parancsuralmi, agresszív, kifejezetten hithű globalista, nemzetállam-ellenes, s ahogy napjaink eseményei drámaian mutatják, lelkiismeretlenül ellene

fordul még a saját nemzetének is. A népek önrendelkezési jogát semmibe vevő, a belügyekbe beavatkozó, a nemzetállamok ellen irányuló, Európában a Merkel-Juncker páros és követőik által felkarolt, s a politika hagyományos határain túllépő amerikai-izraeli bűnözés úgy terjed, s olyan szintre emelkedett, hogy a képzelet csak kullog a valóság után. Pedig mi itt Közép-Európában mindaddig azt hittük az említett szereplőkről, s ők maguk is állították, hogy a szövetségeseink, azaz közösen meghatározott és elfogadott célokat követünk. Ám visszaélnék vele, hogy a feltehetőleg mesterkéltséggel kialakított szövetségi rendszerünk nem teszi lehetővé a tagállamok számára a politikai kulturálatlanságuk végzetesnek is bizonyulható következményeinek elkerülését. Bár e kulturálatlanság mindenekelőtt a nemzetközi politikában trónol, kivédhetetlenül elárasztja, lépéskényszerbe hozza a tagállamok, de még egyes szövetségi rendszeren kívüli országok politikáját is, vízvázalóvá lépteti elő a hozzá való viszonyt, s nehezíti a hagyományos kétoldalú kapcsolatok fejlesztését. **Ma mindennek meghatározhatatlannak és multinak kell lennie.**

A magyar politika sem mentesülhet e hatások alól. Országunk számára a szövetségeseink között ellenjavallt otromba politikai nyomást, büntetést, fenyegetést jelent. Lépten-nyomon tapasztaljuk, hogy az EU vezetői nemcsak nem képviselnek bennünket, hanem még azt is meg akarják határozni, hogy mi legyen a véleményünk és mit akarjunk.

Parancsoló terjeszteni és elfogadtatni a nyilvánvaló következtetést: az eluralkodó általános, s ezen belül politikai kulturálatlanságot nem a hazafias érzésen és érdekeken alapuló nemzeti politika szülte és szüli, hanem eredendően a 2001. szeptember 11-i önprovokációban kifejeződött amerikai nagyhatalmi önteltség és izraeli rasszista gőg összeesküvése. A nemzetközi helyzetben ennek nyomán beállt változások egyik legbeszédeesebb megnyilvánulása az erőszakolt, de lassanként lecsengő multikulturizmus és a „politikai korrektség”, nem pedig a szunnyadó, de feltámasztandó egészséges nemzeti érzés. A hírközlő eszközökben napon-ta tucatszor tolakodóan hirdetik, még a FIFA-val is ismételtetik a „Nemet a rasszizmusra” jelszavukat, ám önmaguk **kifejezetten rasszista politikát folytatnak szövetségeseikkel, sőt egymással szemben is.**

A szövetségi rendszer kötöttségén túl nehezíti az egységes védekezést az a körülmény, hogy a világban a politika nagyrészt pártvonalon folyik, azaz nem össznemzeti, ami ellentmondásossá teszi és gyengíti a nemzetközi porondon. Maga a politikai kulturálatlanság jelensége azonban nem pártfüggő. Az utóbbi időben pedig mindezt súlyosbítóan bonyolítja, hogy a politika súlypontja innen is áttevéődőben van a szabadkőműveszsidó elkötelezettségű áttekinthetetlen multinacionális keretekbe. Mindez elfedi a döntések forrásait, okait, céljait, okozza, és mélyíti a mind több országra kiterjedő lappangó, fel-feltörő világpolitikai válságot, s következményként mind féktelenebben szüli a politikai kulturálatlanságot.

Mindezzel szemben kell visszahoznunk és érvényesítenünk az emberséget és az emberiséget védő politikai kultúrát, s rajta keresztül a magasabb rendű szellemiséget. Ezt az irányelvet követve, tekintsük át és értelmezzük napjaink egy-egy időszerű nemzetközi és belpolitikai probléma-

körét. Ennél sokkal több példa van a politikai kulturátlanságra, de pillanatnyilag e két kérdés járhat komoly változásokkal az ország és a nemzet életében.

Betolakodók kvótával és kvóta nélkül!

A népek vándorlása (ideértve az új haza keresésétől a kivándorláson át a gyarmatosításig terjedő népmozgásokat) nem ritka jelenség az emberiség történelmében. Ez döntötte meg a Római Birodalmat, irtotta ki Észak-Amerikában az indián őslakosságot, ide sorolható a tatárjárás, a törökdhülés, s a mi honfoglalásunk is. A jelenlegi azonban lényeges vonatkozásokban különbözik minden előzőtől. Az ismert gazdasági, népesedési okokon túl a legjellemzőbb rá, hogy **nem békés ugyan, de egyelőre fegyvertelen**. Nem titkolt célja mégis a hódítás, más vallások és népek háttérbe szorítása, ellenségként kezelése, a nyugatinak nevezett civilizáció és a kereszténység megsemmisítése. Az európaiak és a betolakodók viszonya eleve egyenlőtlen, mert a tisztelet nem kölcsönös. A betolakodók azt állítják, dolgozni jönnek, de nemcsak nem integrálódnak, hanem az első perctől kezdve uralkodni akarnak, ingyen kívánnak beülni a készbe. Az együttélés szabályait nem fogadják el, az őslakos befogadóknak kell kényszerűen alkalmazkodniuk a jövevények hagyományaihoz, s törvényeihez. Mi több, ellenségnek tekintik és irtják a keresztényeket. **Minderre a szent könyveik ösztönzik őket, minek okán még feltételezni sem szabad, hogy nem követik azokat vakon**. Bárki, aki mást akar elhíttetni velünk, politikai kulturátlanságáról tesz tanúbizonyságot, túllép azon határon, ameddig egy politikai partner elmehet. Ha pedig tagja a NATO-nak, vagy az EU-nak, akkor alapvető szövetséges kötelezettségeit sérti meg, ami egyébként úgy a világban, mint az EU-ban egyre szervezesebb részét képezi a nyomuló politikai kulturátlanságnak.

Új, magyarázatra szoruló jelenség, hogy a kiszemelt áldozatok, sajnos, a lakosság egy része is, de főleg a vezetőik, lábhoz tett fegyverrel túrik a megaláztatást, mentegetődznek a történelmi hagyományaik miatt, bárgyún alkalmazkodnak a betolakodók szemérmetlen, kulturálatlan követeléseikhez, közömbösen hallgatják fenyegetésüket, miszerint egy-két évtized, és ők is muszlimok lesznek, azaz gyakorlatilag elősegítik a saját pusztulásukat. A betolakodók, akik között bőven vannak a háttérhatalom által bérelt provokátorok, naponta százával követnek el bűncselekményt, sorozatban hajtanak végre tömeggyilkosságot, de Európa legfeljebb gertyát gyújt az áldozataiért, azaz megadja magát. Eltérő vonás még, hogy nem a történelemből ismert népvándorlással, hanem **tudatos erőszakos népvándoroltatással szembesülünk**. Nem maguk a vándorló népek kezdeményezik, hanem idegen hatalmak ösztönzik, szervezik, kényszerítik őket emigrálásra. Ilyen feltételek mellett a tömeges befogadásuk törvényesítése, sőt rákényszerítése más népekre Merkel, Juncker és követőik részéről már nemcsak politikai kulturátlanság, hanem emberellenes bűn mindenekelőtt Európa, ám maguknak a betolakodóknak a jövőjével szem-

ben is. Nemcsak nem feltételezhető, hogy e politikusok nem fogják fel a következményeket, hanem láthatólag elérendő célként számolnak azokkal. Árulkodó is, hogy hallgatnak a betolakodás okairól, kezdeményezőiről és szervezőiről. Az sem véletlen, hogy ugyanakkor megtevesztő lázas tüneti kezelést folytatnak, **érdemi intézkedéseik pedig végső soron mindig a betolakodás törvényesítésére irányulnak.** Ami e kérdésben történik, s amit terveznek, nemcsak ésszerűtlen, ártalmas, hanem szembe megy az emberiség, különösen az európaiak, de maguknak a betolakodóknak a valós érdekeivel is.

E jelenség ijesztő, mivel Merkel és Juncker és támogatóik komoly politikusok, ám hirtelen, felfoghatatlanul, buta és kulturálatlan, de láthatólag megtervezett politikát folytatnak. Miről van itt szó? Mi magyarázhatja, hogy hogy a saját színvonaluk alatt teljesítenek, szörnyűségeket, zagyvaságokat jelentenek ki és akarnak elhíttetni népeikkel. Nemcsak nem vállalják a küzdelmet a nemzeteiket fenyegető veszélyekkel szemben, hanem gyakorlatilag átállnak a másik oldalra. Miért törekednek tudatosan kulturálatlanságra, új, avagy párhuzamos társadalom építésére, amelyben nincs helye a gondolkodásnak, az ésszerűségnek, a logikának, de az önállóságnak és az igazságnak sem, még kevésbé saját népeik nemzeti mivoltának? Sőt elvárják, hogy más tagállamok politikusai mindezzel kapcsolatban ne csak ne tegyenek fel még kérdéseket sem, hanem vakon engedelmesséjének. E tudatos buta és hisztériakeltő politika nagy veszélyt jelent a nemzetállamokra. Politikájuk, ha sokszor áttételekkel is, de e ponton érintkezik a „politikailag korrekt” szabadkőműves-zsidó nemzetállam-ellenes háttérpolitikával, mindennek a végső okával. Ezért utálják és szeretnék eltávolítani az olyan politikusokat, mint Orbán Viktor és a visegrádi szövetségesei, akik észpolitikát folytatnak, döntéseiket a nemzeti érdekek szerint szeretnék alakítani. A felteendő legtragikusabb kérdés pedig az, hogy miért nincs ennek szinte semmi következménye a saját országaikban, sem az EU-ban? Akik hívatottak lennének szembeszállni mindezzel, némák maradnak; ez a hallgatás is politikai kulturálatlanság.

Mindennek okán történik, hogy az EU-tag Görögország és Olaszország, illetve Németország megsértve a schengeni egyezményt, valamint egyéb nemzetközi jogi normákat, saját nemzeti határaikat sem védve, az európai népek érdekeit semmibe véve, korlátozás és ellenőrzés nélkül **fogadták, fogadják és tervezik fogadni a jövőben is** a betolakodókat. Ezzel megsértik szövetségeseiket. Több tagállam élesen ellenezte a magyar kerítés felhúzását, majd maguk is fokozatosan ehhez folyamodtak. Valóban meg lehetett volna oldani a kérdést kerítés nélkül, ha a szövetségeseink betartották volna a nemzetközi utazási, jogi és általános emberi normákat, sőt nekünk sem kellett volna kerítést húznunk, ha az álbaldali-neoliberális koalíció nem számolja fel a határőrséget. A kialakult helyzetben azonban, ha megkésve is, de átmenetileg a kerítés jelentette számunkra a megoldást.

A kerítésépítésben és más részletekben kifogásolható késlekedés ellenére a külföldi nyomással és ennek párbajsegédjeként fellépő hazai álbaldali és neoliberális ellenzékkel szemben támogatnunk kell a kormány intézkedéseit. De ez nem elég. Sürgetnünk kell a radikálisabb haladéktá-

lan nemzetvédelmi intézkedéseket. Sajnálatos, hogy a nyári politikai holt-szezon miatt a népszavazással a májusi bejelentésétől októberig kell várni, miközben naponta százával érkeznek hozzánk újabb „menekültek”. Óriási összegeket költünk rájuk, és folyik az egyéni befogadásuk, holott semmi nem akadályozza az illegális betolakodók kitoloncolását. Lassabban, mint más országokat, és „törvényesen”, de szállják meg országunkat is. Bár történelmileg mindig befogadó ország voltunk, mégis ésszerűnek, erőteljesebbnek és véglegesebbnek látszik a Jobbik felvetése, miszerint **az alkotmánymódosítás biztonságosabb és hatékonyabb lenne, mint a népszavazás, ami e kérdésben egyszer már egyébként is megtörtént.** A parlament összetétele ugyanis változhat, megrendezett kényszer és nyomás nehezedhet a képviselőkre. Ne feledjük a keserű tapasztalatot; a nem túl eltérő összetételű Országgyűlésünk Gyurcsányék nyomása alatt vakon fogadta el a Lisszaboni szerződést, anélkül, hogy a képviselők elolvasták volna! Ez súlyosabb bűn volt, mint egyszerű politikai kulturátlanság, s még hosszú ideig isszuk keserű levét, anélkül, hogy a legfőbb bűnösöknek a legkisebb árat is kellett volna fizetniük nemzetárulásukért. Az alkotmánymódosítást indokolja az a körülmény is, hogy az EU-ban egyre visszautasítóbban fogadják a népszavazás intézményét és előbb-utóbb megtalálják a módját a korlátozásának. Különösen a Brexit után. Jelzi ezt Jean Asselborn luxemburgi külügyminiszter kirohanása, aki szerint az EU "meghal", ha uniós kérdéseket népszavazással döntenek el. Azaz megerősíti, hogy nincs helye a népakaratnak, annak kell történnie, amit az EU vezetői mondanak. Diktatúra demokrácia helyett. Pökhendien másodrangú európainak minősíti azokat, akik nem értenek vele egyet, s hozzáteszi: „Nem fogadhatjuk el, hogy a szolidaritás megszűnik az Európai Unióban”. Csakhogy a vak is látja, a szolidaritást az idegenséget kiszolgáló Merkel-Juncker kettős sértette és sérti meg a mai napig a görög és az olasz kormánnyal együtt. Mindezek láttán-hallatán joggal gondolkodunk el: miféle szövetségeseink vannak, tulajdonképpen kik mellett és kikkel állunk szemben nemzetközi porondon?

Ám seperjünk a saját házuk előtt is. Nincs elegendő pénz az oktatásra, egészségügyre, népesedéspolitikára és más létfontosságú nemzeti célokra, de költjük a pénzt nemcsak a betolakodókra, hanem számolatlanul pénzeljük a betelepült és folyamatosan betelepülő zsidóság növekvő igényeit és előjogait is. 6-7 milliárd az újabb holokauszt központra, milliók és milliók a zsidó temetők és emlékhelyek rendbe hozására – még külföldi országokban is! – 35 millió az Élet menetére, stb. Felsorolni is lehetetlen, s közben a magyar emlékhelyek porladnak, sőt tűnnek el. Országunk egyre inkább veszít magyar jellegéből. Mindez elvonja nemcsak az eszközöket, hanem a figyelmet is az említett életbe vágó nemzeti feladatainktól. A történelmileg mindig és jelenleg is sokkal jobb helyzetben lévő, anyagi és minden más előnyt élvező elkülönülő zsidóság immár extra igényeit is a költségvetésünk terhére kívánja megoldani. Ki kell mondani, amikor a kormányzervek elébe mennek minden, de minden gátlástalan követelésnek, az már nemcsak politikai kulturátlanság, hanem a történelmileg hagyományossá vált magyarellenes irányvonal. **Nem vadászunk az említett jelenségekre, de lépten-nyomon, s naponta szembesülünk**

velük, ezért kényszerűen, kelletlenül, de foglalkoznunk kell velük, s tudatosítanunk kell, hogy egyes kormánysszerveink e vonatkozásban rossz úton járnak.

A nemzetidegenségüket féltve őrző betelepültek az előjogaik alátámasztására még olyan jogellenes „politikailag korrekt” téveszmét is el akarnak fogadtatni velünk, hogy a hírközlő eszközöknek kell ellenőrizniük a kormányt. Törekvésük érthető, hiszen a hírközlő eszközöket nagyrészt ők írják és uralják, akiket senki meg nem választott, és senki előtt nem felelősek. Ezért e kívánságuk is a politikai kulturálatlanságuk megnyilvánulása, politikailag inkorrekt.

A nemzetidegenek által kiesztelt gyűlöletbeszéd sem más, mint kifundált csapda, szemfényvesztés, manipuláció a cselekvésünk és a gondolkodásunk megkötésére. Mert ugyan miért nem lehet gyűlölni a gazembereket, a gyilkosokat, a tolvajokat? Vagy akár a magyarelles szellemi terroristákat, akik az illetékeseink mamlaszsága miatt képesek voltak elérni, hogy törvény büntesse mindazokat, akiket ők gyűlöletbeszédrel megvádolnak?

Eközben egyes politikusaink nem szűnnek meg hangoztatni, hogy a zsidók a nemzet részét képezik, ám zsidó részről ezt nem igazolják vissza. Ellenkezőleg, a bölcsőtől a sírig teljes nyíltsággal elkülönítik önmagukat tőlünk, képviselőik és sokasodó szervezeteik részéről kifejezetten szembenálló, sőt provokatív megnyilvánulásokkal találkozunk. Elérték, hogy az állításaikkal kapcsolatos megkérdőjelező, vagy ellenvéleményt törvény tiltsa és feljelentéseik alapján magyar bíróságok nevetséges perekben magyarok ellen sorozatban hozzanak megalázó ítéleteket. Közigazgatási, igazságszolgáltatási és más kiszolgálók pedig (akik logikailag és politikailag egyaránt hazaárulók bármennyire is tiltakoznak e minősítés ellen) a szólásszabadság védelmében, de annak megcsúfolásaként, **nemzetidegenek és idegen ország érdekeit védelmezik és érvényesítik velünk szemben.**

Évtizedek óta teljes hallgatás övezi, de éppen a hírközlő eszközökben meg-megjelenő hírek szerint ma is folyik a zsidó betelepülés. Minden korlát nélkül. Kvóta itt szóba sem kerülhet, mert azonnal antiszemitizmust kiáltanak, holott antimagyarizmusról van szó. Az MSZP-SZDSZ koalíció, személyesen Gyurcsány Ferenc nyíltan beszélt egymillió ázsiai betelepüléséről. Nem pontosította, milyen ázsiaiakról van szó. Most pedig – ahogy Orbán Viktor kifejtette – az EU akarja úgy megoldani Európa népesedési és gazdasági problémáit, hogy ázsiai-afrikai migránsok millióit csábítja ide (a sokmillió európai munkanélküli helyett), ami nem más, mint agyrém. Éppen ez az, amit az MSZP-SZDSZ koalíció akart, így fontos, hogy mind Brüsszelt, mind pedig a magyar baloldalt megállítsák. Enélkül Európa elfelejti múltját, nem érti jelenét és elveszíti jövőjét. **Ez így igaz, a miniszterelnök meglátása teljes nemzeti támogatást érdemel.** Szünet nélkül és erőteljes eszközökkel kell tudatosítanunk a közvéleménnyel. De éppen ennek fényében érthetetlen, hogy más külföldiek, főleg izraeliek, de kínaiak és mások betelepülése csendben, sunyin folyik (és pénzért is lehet állampolgárságot vásárolni), ugyanúgy, mintha ma is az MSZP-SZDSZ koalíció kormányozna. Úgymond törvényesen, ám törvénytelenül, a társa-

dalmunk tájékoztatása nélkül, amely így egyszer csak arra ébred, hogy visszavonhatatlanul másod-, vagy harmadrangú a saját országában. Ez az eljárás szemben áll az alkotmány által helyesen törvényesített nemzetállam értelmezésével és a most kialakuló, jó célokat kitűző népesedési politikával. A nemzetidegen iszlamosítás alkotmányos tilalom alá esik Magyarországon, de az ugyancsak nemzetidegen elzsidósítás nem. Az MSZP-SZDSZ és utódpartjaik szerint csak jó betelepülők vannak, a jelenlegi realisabb politika szerint viszont vannak rosszak is, jók is. **Nemzeti szempontból azonban ma már csak rossz betelepülők vannak**, mert a betelepülés azt vetíti előre, hogy még e csonka Magyarország sem marad meg magyarnak. Miért hallgat erről mindenki, holott mindenki tudja? Nem elfogadható, hogy a törvénytelen és erőszakos betolakodás ellen helyesen és támogatásunkat élvezve fellépő kormányzati szervek e csendes betelepülést elnézik és teljesen eltitkolják előlünk. Rémitő, hogy néhány tisztelendő, s a harangot félreverő hazafi kivételével a semleges hozzáállás uralkodik. A miniszterelnök a magyar nép akaratát fejezte ki, amikor kijelentette: *"Úgy érezzük, hogy az emberek hozzájárulása nélkül bevezetni a betelepítési kvótát nem más, mint visszaélés a hatalommal."* Csakhogy ez még inkább érvényes akkor, ha kvóta nélkül, megkérdésünk nélkül, folyamatosan és titokban folyik más nemzetidegenek betelepítése. Ez is akkora horderejű kérdés, hogy meghaladja a politikai kulturálatlanság problémakörét és, vegyük már észre, ugyanolyan eredményekre vezet, mint amit a kötelező kvóta elleni tiltakozásunkkal meg akarunk előzni. A fentiek fényében nem kimerítő a Brüsszelnek küldött egyébként tetszetős, de Brüsszelnek természetesen nem tetsző kormányüzenet sem, miszerint *„A magyar embereknek joguk van eldönteni, hogy kikkel akarnak együtt élni, kikkel nem, és ezt Brüsszelben senki nem döntheti el helyettük.”* Merthogy e fogalmazás úgy értelmezhető, hogy **valakikkel mindenképpen együtt kell élnünk, csak nekünk kell eldönteni, hogy kikkel. Ám hogy kikkel, arról egyetlen szó sem esik!** Ez nem kevésbé nyugtalanító, mint a kötelező kvóta esetleges kikényszerítése. Nos, döntsük végre el, hogy e még magyarnak maradt kis anyaországban mi egyáltalán nem akarunk együtt élni semmiféle nemzetidegenekkel. Nagyon hiányzik és aggasztó, hogy ezt senki nem mondja ki. Ezért népszavazással és minden demokratikus eszközzel hatékonyan támogassuk, amit a nemzeti érdekeink megkövetelnek, de tetterősen ellenezzük, ami szembe megy velük.

Sajtóhírek és értékelések szerint a főleg a nemzetidegenek közül kikerülő sokasodó kiskirályok és oligarchák kényük-kedvük szerint járnak el, a legnyilvánvalóbb csalásaik miatt sem kapnak még bírálatot sem, nem hogy büntetést, ellenkezőleg, újabb előjogokat szereznek. A sajtó legtöbbször Andy Vajnat és Farkas Flóriánt, újabban Simicska Lajost hozza példának. Egyikőjük sem a magyarságukról híres, s nincs hír arról sem, hogy a magyar nemzeti érdek védelmében exponálnák magukat. A „politikai korrektség” jegyében a kisebbségi-mássági bűnözőkre látványosan enyhébb büntetést szabnak ki, vagy nem találnak bizonyítékot a bűnösségükre. E huzamos idő óta uralkodó gyakorlat teljességgel elfogadhatatlan. S ha valakik ezt szóvá teszik, az leperog a kormány szervekről, s az illeté-

ket marasztalják el, sőt büntetik. Minden vonalon nyomul a politikai kultúrátlanlanság.

Fideszesedik a Jobbik?

A rendszerváltás olyan horderejű társadalompolitikai esemény volt, amely alapjaiban változtatta nemcsak a volt gyűjtőpárt (MSZMP), hanem az utódpartjai helyzetét, s még ma is módosítja e pártok eszméit, törekvéseit, politikai vezetőik magatartását, vonalvezetését. Időnként alig lehet követni őket. Elég, ha csak a Fidesznek az SZDSZ ifjúsági szervezetétől a néppártig megtett vargabetűire gondolunk. E folyamat nem is fog befejeződni, mert a helyzet változásából természetesen adódik. Ezért nem csodálkozni, hitetlenkedni, elítélni, hanem elemezni, értelmezni és minősíteni kell a változásokat. A gyanútlan szemlélő azt gondolná, mindennek van határa, s el is csodálkozik, látva, hogy egyes politikusok és pártok számára semmiben nincs határ. Ma már az ellenzékiek kifejezetten ellenséggé váltak. Budapesttől Washingtonon és Tel-Avivon át Brüsszelig nyíltan és büntetlenül kormány- és országellenes tevékenységet folytatnak. Ellenzékiségük nem a politikai kultúrában ismert és elfogadott ellenzékiség, s nemcsak a Fidesz-KDNP-vel és a Jobbikkal fordulnak szembe, hanem nemzetünkkel is. Egyesek azt a képtelenséget is el akarják hitetni velünk, hogy „csak” a kormány ellen, sőt csak Orbán Viktor ellen vannak; ellenfeleik sorainak e színlelt szűkítése eleve a sikertelenségük jele. Ugyanakkor látnunk kell, hogy a jelenlegi helyzetben **Orbán Viktor eltávolítása a hatalomból egyaránt fő célja Brüsszelnek és az egész hazai ellenzéknek**. Eltávolítását, sőt meggyilkolását a sajtójuk már nemegyszer „tematizálta” is, mintegy szoktatva a közvéleményt. Ezért jelenlegi közéletünk eseményeinek háttérét elemezve, az egyik fő értékelési szempontunknak éppen ennek kell lennie. A Jobbikban lezajló eseményeket sem tekinthetjük ettől függetlennek.

Ne legyen félreértés, a Jobbik többek között azért volt sikeres, mert átvette a MIÉP eszméit, érveit, sőt tagsága jó részét (mintegy 80 képviselőjelöltje MIÉP-es volt). Ezen túl is jelentős erők állhattak mögötte, mert láthatólag bőven voltak pénzforrásai, eszközei, sőt sajtótámogatása is. Gyorsan fel is futott. (Csurka István az eszmék átvételét lopásnak, magát a Jobbikot az MSZP-SZDSZ fantomszervezetének nevezte, melyet azért hoztak létre, hogy kisiklassák a jobboldalt). Mégis, a Jobbikot az tette Jobbikká, hogy akkori vezetői nemcsak hangsúlyozták, hanem tettekkel is értésre adták, hogy meg akarják valósítani mindazt, ami a MIÉP-nek a beépített háttérhatalom aknamunkája miatt nem sikerült. Mostani vezetői viszont e vállalt elkötelezettségből látszanak kihátrálni. Láthatólag nem tudnak, vagy nem akarnak kitartani mellettük, mintha szabadulni akarnának mindettől. Ma még nem lehet egyértelműen megítélni, hogy ugyanak a háttérhatalomnak a nyomása alatt, vagy más okokból. Elemezni, latolgatni azonban célszerű.

Kezdjük azzal, visszásnak tűnik az a gyakorlat, hogy a pártelnök megvétőzhatja az egyes tisztségekért indulók személyét, s ezzel és csak ezzel eléri, hogy Novák Elődre, a párt egyik alapítójára, alelnökére, a fájó igazságokat kimondó leghitelesebb jobbikosok egyikére eleve nem is lehet szavazni. S teszi mindezt országnak-világnak a sajtóban bejelentve, megszégyenítve az alelnököt, de közölve, hogy a frakcióban számít rá, majd pár nappal később onnan is kizárhatja. Mindezt kevesen neveznék kulturáltnak. (Más pártokban, többek között a Fideszben is lezajlottak hasonló jelentőségű személycserék, de nem ilyen kulturálatlanul formabontó módon). Természetes törekvés, hogy egy párt vezetője olyanokkal szeretne együtt dolgozni, akik egyetértenek vele. Ámde biztosra vehető-e, hogy Novák Előd eltávolításának gondolata Vona Gábor agyában, vagy egyáltalán a Jobbikban született meg? Hogy a tagság megszavazta a döntést? Igen, de emlékezzünk csak a Lisszaboni szerződés előbb említett megszavazására! Vona magyarázatul mindössze arra hivatkozik, hogy vannak jobbak, ami mint érv, nem túl erős, s az a benyomás, hogy nem a teljes igazságot fejezi ki. Elvben nem lehet kizárni, hogy igaza van, de ugyanolyan joggal állítható az ellenkezője is. Hasonló gyakorlat Csurka Istvántól sem volt idegen. A Jobbik vezetői és tagsága is ki lesz téve további felülről elhatározott váratlan fordulatoknak és személyi változásoknak? Megismétlődik az a jellegzetes pártszerűtlen állapot, hogy az elnökhöz való viszony lesz a döntő kritérium, mint a MIÉP-ben volt Csurka István utolsó éveiben?

A politikában a közhangulatot befolyásoló külsőségekre is adni kell. E szempontból kérdéseket vet fel Volner János közlése is, miszerint a párt irányítási rendszerét egy vállalat működtetési elve alapján végeznék, 17 ezer taggal ugyanis olyanok, mint egy nagy cég – tette hozzá. Csakhogy egy vállalat tevékenységének fő eszköze a tőke, célja a pénzügyi haszon, ezek igazgatják és irányítják! Ez pedig a pártpolitika átka, s ugyanolyan szakmai és politikai botlás, mint a külpolitika és a külkereskedelem egyesítése egy minisztériumban.

Világos, hogy a Jobbik mostantól nem az a meglehetősen markáns nemzeti párt, amiként berobbant a közéletbe. Mivel a választóiban és tagságában kétely keletkezhet, nem tudhatják, mikor volt pártjuk őszi, s úgy érzékelhetik, e fordulattal lemondott eddig hangoztatott céljáról, hogy 2018-ban váltópárt legyen. Hogyan is akarhatna váltópárttá növekedni, leváltani a Fideszt, ha hagyja magát általa, vagy más erő által lefegyverezni, a „politikai korrektség”, azaz megnevezhetetlen elvárások irányába kimozdulni? Ugyanez kérdésként is megfogalmazható: a Fideszen kívül mely politikai erőnek lehetett akkora befolyása, hogy ilyen irányú politikai és személyi változásokat hajtasson végre a Jobbikban?

Vona Gábor bejelentése, miszerint lemond, ha 2018-ban a Jobbik nem nyeri meg a választásokat, olyan magas labda, hogy leütése politikai kulturálatlanság lenne. A lehetőségek latolgatása mégis nagyon ide kíváncsokozik.

A Jobbik jó szereplése valóban biztosra vehető. Az is világos, hogy meg szeretné előzni a Fideszt. Azonban az említett változásokat és a reali-

tásokat számításba véve, politikailag földrengésszerű változást jelentene, ha megnyerné a választásokat.

Amennyiben ez mégis bekövetkezne, nem lehet másképpen elképzelni, mint hogy olyan háttérhatalmi erő állt mögé, amely minden áldozatra kész azért, hogy Orbán Viktort eltávolítsa a hatalomból, s erre Vona Gábort (vagy magát a Jobbikot) tartja alkalmasnak. Ez csakis nemzetidegen erő lehetne. Ez lenne a legbaljósabb változat.

A Jobbik más formában mégis lehet a választások nyertese, de nem váltópártként, hanem a Fidesz-KDNP együttműködő, vagy akár koalíciós partnereként. E kedvezőbb fejleményt a mostani személyi változások és a néppártosodás ugyanúgy valószínűsítheti, mint az előbbieket. Elvben fennáll annak a lehetősége is, hogy a baloldallal szövetkezik Orbán Viktor megdöntése érdekében. A párt vezetői a leghatározottabban tagadják mindkét lehetőséget. **Tudjuk azonban, hogy a politikában semmi nem kizárható.** A kérdés eldöntése feltehetőleg nem várthat sokat magára, s talán mégis a koalíciós változatra érdemes figyelmet szentelni.

A két jobboldali párt együttműködése elvben szükségszerű és üdvözlendő. Eddig is sok problémát okozott az országnak, s mindkettőjüknek, hogy egymást támadták. Együttműködésük megmentheti, de még az is lehet, bizonyos helyzetekben egyedül ez mentheti meg az országot attól, hogy brüsszeli támogatással visszakerüljön a hatalomba a migráns-párti, kozmopolita ábaloldal és a szabadkőműves kötődésű neoliberaisok bünszövetsége. Esetleges együttműködésük e szempontból, félve mondhatjuk ki, mert sokan visszaélnék e jelzővel, de akár történelmi jelentőségűvé is válhat. Az viszont biztos állítható, hogy együttműködésük, koalíciójuk eleve történelmietlen lenne, ha a Jobbik fideszedésével, sőt olyasmivel járna, ami ezen is túlmutat, s ráadásul éppen a MIÉP-et felszámoló említett háttérhatalmi beszivárgás irányába. Különösen, ha azt nézzük, hogy a személyi és politikai változások az eddigi ősellenségekben, Hilary Clintonban és Izraelben váltottak ki tetszést, és **hirtelen még Gyurcsány Ferenc is lehetőséget vélt felfedezni közös platformra a Jobbikkal.** A nemzetidegen sajtó ezt is azonnal „tematizálta”, leplezetlen örömmel latolgatva, hogy **a baloldal és a Jobbik együtt képes lenne megdönteni az Orbán-kormányt.** Tehát ábaloldali és neoliberais oldalról kezdenek számolni a Jobbikkal, ezért ijesztő okunk van kételyekre. Akkor is, ha az említett politikusok tetszésnyilvánítása megtévesztő manőver is lehet, ugyanis ebben az esetben is változást jelez az egyértelműen Jobbik-ellenes álláspontjukban. S mint mindennek, ennek is van figyelemre méltó magyarázata és oka, amelyek egyelőre a háttérben húzódnak meg. Az biztosra vehető, hogy szívesen felhasználnák a Jobbikot Orbán Viktor eltávolítására, s e hátsó szándék lehet meglepő fordulatuk okszerű magyarázata. Ámde e fonák fejlemény elemzésében, értékelésében is a legóvatosabb és legkörültekintőbb eljárás szükséges, hiszen ezer példa mutatja, hogy mind a brüsszeli, mind a szabadkőműves-zsidó háttérhatalmat a gátlátalanság jellemzi: a legdemokratikusabb, vagy a legszélsőségesebb, a legártatlanabb, vagy kifejezetten rasszista, a legelfogadhatóbb, vagy legveszélyesebb cégér, vagy jelszó alatt furfangosan hatol be és bomlaszt. Magasztos célok mögé bújva, kétes erők nyomulnak a hatalom felé. Ebben

akkor is az ő kezüket kell látnunk, ha nem közvetlenül, hanem – ahogy egyes nem légből kapottnak tűnő politológusi latolgatások kitérnek rá – a Jobbik jövődöbéli lehetséges együttműködő, netán koalíciós partnerének közbeiktatásával teszik. Félő, hogy a néppártosodás (néha még „nemzeti néppártosodásnak” is mondják) a Jobbik sikereinek alapját jelentő, s a többi parlamenti párttól megkülönböztető népi-nemzeti elemeket is tartalmazó jellegének mérséklését (ideértve a Magyar Gárda mögüli kifarolását), azaz fő fegyvere és társadalmi bázisa gyengülését jelentheti. A közvélemény-kutatások ezt várhatóan jelezni is fogják.

A kételkedést kiváltó irányt egyéb megnyilvánulások is jelzik. Staudt Gábor frakcióvezető-helyettes érzékeltette, Schiffer Andrást, az LMP társelnökét látná szívesen a köztársasági elnöki székben. (Schiffer lemondása a társelnökségről erősíti az elképzelést; egy pártonkívüli ügyvéd jobban elfogadható a posztra, mint egy pártpolitikus). Ha már a rákosista dédnagyapja is odaügyeskedte magát, miért ne sikerülne neki is. Csakhogy a közelmúltat nem lehet elfelejteni. Az LMP egyértelműen a rendszerváltás utáni legkártékonyabb és magyarelles párt, az SZDSZ utódpartja. Azé az SZDSZ-é, amely a semmiből előtűnt Göncz Árpádot állította a köztársasági elnöki posztra a politikailag nem túl edzett, s befolyásolható Antal József miniszterelnök fölé, aki ugyancsak csodálatosan úgy került az MDF élére, hogy előzőleg nem játszott szerepet benne. Bár kettőjük személyes kapcsolata nem volt jó, a magyar érdekeket elhanyagoló kiváló párost alkottak. Élesen szembe megy nemzeti érdekeinkkel, hogy hasonló helyzet álljon elő, az illetékeseknek időben meg kell tenniük az ellenlépéseket.

Az sem véletlen, hogy a szabadkőműves-zsidó befolyás alatt álló hírközlő eszközök folyamatosan fórumot biztosítanak Schiffer és az LMP vezetői részére, túlszerepeltetik, amivel ők – mi tagadás, a legtöbbször ügyesen – élnek is. A túlszerepeltetést mi sem példázza jobban, mint hogy **a miniszterelnök tartalmaz és iránymutató pénteki rádióinterjúját, valamint Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter fontos és pontos tájékoztatást nyújtó csütörtöki sajtótájékoztatóját messze nem terjesztik ilyen szorgalommal**, pedig jól összeállított, szellemi muníciót adó, tényeken alapuló, őszinte és iránymutató anyagokat kapnak. Egyszer leadják, és el van intézve. Ám az LMP vezetőinek, meg az álbaldali és neoliberais pártocskák szóvivőinek mindent megkérdőjelező, mindent jobban tudó, alaptalan javaslatokat és követeléseket tartalmazó, lemondásra felszólító, de bizonyítani semmit nem képes, a közvéleményt nyugtalanító ellenséges megnyilvánulásait annyiszor ismételtetik, ahányszor csak lehet. Mint Csiba Katalin LMP-politikus félreérthetetlen állásfoglalását: „fontos megvédenünk a muszlimokat, a menekülteket, akik áldozatai lehetnek annak a mocsárszagú politikának, amit otthon is napirenden tart a kormány”. A fentiekén túl e törpe pártok nem egyszer fel is jelentették országunkat Brüsszelben (Tel-Avivban és Washingtonban is), azaz tudatosan nemzetellenes álláspontra helyezkednek, akadályozzák a napirenden lévő problémáink megoldását. Mégis hasonlíthatatlanul nagyobb sajtónyilvánosságot kapnak; együtt „mentik” a talán soha nem létezett demokráciát, ahelyett, hogy nemzetünket és Európát mentenék.

A közvéleménynek sokat mond Vona Gábor hvg.hu-nak adott nyilatkozata is, miszerint „*miniszterelnökként, ha kell, átadna holokauszt-
emlékművet.*” Túl azon, hogy ezzel is csökkennének a különbségek a Jobbik és a Fidesz között, mivel hagyja, hogy ezek az emlékhelyek beborítsák a fővárost, s lassan az országot is. Bizony elgondolkodtató, hogy miért pont így és kiknek ajánlotta újdonsült önmagát, nem pedig úgy mutatkozott be, mint a magyar nemzeti érdekek védelmezője, ahogy eddig tette.

A politikai kulturálatlanság nyomulásából nem maradhat ki a társadalom egyetlen eleme sem. Mégis megütközést vált ki **a történelmi egyházak hallgatása**. Tisztelet a lelki és hazafiúi kötelezettségeiket átérző, a vészharangot megkongató, s ezzel előjáróiknak példát mutató papoknak. Igaz, mostanában izgága szelek fújnak a Vatikánból is, amelyek hol az egyik, hol a másik egymással szembenálló fél vitorláját duzzasztják. Pedig az egyházak a történelem folyamán azért voltak sikeresek, mert meg tudták különböztetni a jót a gonosztól, sokszor képesek voltak kiállni a jó mellett, szemben a gonosszal. Most is elkelne az időszerű és emberbaráti útmutatás. Nemcsak a hívőknek, hanem mindenkinek.

Állampolgári jogon bárki bármikor szóvá teheti a politikai kulturálatlanságot, s a mögötte mindi meghúzódo hazugságot, képmutatást, manipulációt, lekezelést, beavatkozást, erkölcsi züllést, szellemi terrorizmust. Égetően szükséges, hogy nemzetünk érdekében minél többen rendszeresen tegyünk meg. Mindezek mellett tartsuk azonban szem előtt, hogy bár a politikai kulturálatlanság bírálata és kiküszöbölése nélkülözhetetlenül fontos. Az állandó és mulaszthatatlan főfeladat mégis mindig a magyar nemzeti érdekek (hangsúly a magyaron) megfogalmazása, védelme és érvényesítése. E szempontból áttekintve az elemzett két témakört, fogalmazzuk meg a levonható következtetéseket.

A külső szemlélőnek úgy tűnik, a Jobbik néppártosodása (azaz csatlakozási szándéka éppen ahhoz az európai pártcsoporthoz, amelyhez a Fidesz is tartozik) inkább a Fidesz, vagy más harmadik erő érdeke lehet, semmiképpen nem az eredeti Jobbiké. A néppártosodás oltárán semmit nem szabad feláldozni a nemzeti érdekekből. **Az eseményeket elemezve, nehéz szabadulni attól a meglátástól, hogy a Jobbik addig volt néppárt, amíg nem nevezte így önmagát.** Végső soron ma még az is kérdéses, hogy ténylegesen fideszedés-e az, amit ma annak látunk.

Orbán Viktor Európa-politikája követhető és támogatandó. Hazai és külföldi tényezők bírálják, dicsérik, elhallgatják, csendben, vagy nyíltan drukkolnak neki. Jelentőségét mutatja, hogy az amerikai elnökválasztási kampányban is vitatémaként szerepelt. A Fidesz-KDNP kormány politikájában bőven akadnak bírálható elemek, de a Visegrádi Négyek által is támogatott **Európa-politikáját, a kötelező betelepítési kvóta visszautasítását, a nemzetközi nemzetállami rend helyreállítását nekünk is pártfogolnunk** kell, minden segítséget megadni ahhoz, hogy mindig és mindenkivel szemben, s kemény következetességgel a nemzeti

érdekeinket leginkább szolgáló vonalon futhasson. Az időtálló és kívánatos eredményesség biztosításához azonban ennek az irányvonalnak **párosulnia kell ugyancsak késlekedés nélkül kialakítandó olyan bel- és szociálpolitikával, amely nem teszi lehetővé, hogy bármely betolakodó, illetve betelepült kisebbség, vagy másság akár egyetlen vonatkozásban is rendszabályozhassa az államalkotó, őket nagylelkűen befogadó magyarokat.** Radikálisan szakítani kell e kérdésben uralkodó megalkuvással, hallgatással mind a kormány, mind a közélet részéről, de közösen (azaz minden érintett fél, különösen az előnyös helyzetben lévő betelepülők) tegyünk meg a lehetséges erőfeszítést és adjuk meg a legmesszebbmenő segítséget ahhoz, hogy mindez politikailag kulturáltan valósuljon meg.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

/Megjelent a KAPU folyóirat 2016/06-07. számában/